

Tijdschrift tot bemoediging, lering en bevestiging van de waarheid,
die in Christus Jezus is.

J. v.d. Heijdenstraat 17, 3817 JE Amersfoort. Tel.: 033 - 4619171
zie: www.JezusVerlosser.nl Email: info@JezusVerlosser.nl

**Wat is ons doel, wat houdt ons harte bezig,
wat trekt ons, dat we vaak onrustig zijn?
We zijn er bij, jawel, we zijn aanwezig,
Maar zwerft ons denken langs een and're lijn?**

**Hoe zullen wij van ganser harte zingen,
wanneer ons hart ten dele is gericht
op eigen doel en plan en and're dingen,
dan wat de Heer ons zien laat in zijn licht.**

**Heer Jezus, houd de leiding in ons leven,
en maak de koers waarop wij varen recht.
Wil ons een oor dat U wil horen geven
en slechts één doel: te doen wat Jezus zegt.**

De profetie van Ezechiël (36)

Het is al weer even geleden dat we de profetie van Ezechiël overdacht hebben (maartnummer), we waren gekomen tot hoofdstuk 44.

Hoofdstuk 44

1 Toen bracht hij mij terug naar de buitenste poort van het heiligdom, die op het oosten uitzag; deze was gesloten.

2 En de HERE zeide tot mij: Deze poort zal gesloten blijven; zij zal niet geopend worden en niemand mag daardoor binnengaan, want de HERE, de God van Israël, is daardoor binnengegaan; daarom moet zij gesloten blijven.

3 Wat de vorst betreft, omdat hij vorst is, mag hij daarin gaan zitten om te eten voor het aangezicht des HEREN; door de voorhal der poort zal hij naar binnen gaan en langs dezelfde weg naar buiten gaan.

De vorst mag evenmin door die poort naar binnen gaan; hij mag in die poort zitten om te eten, maar niet er door gaan. We hebben hier de aanwijzing dat er van een vorst in Israël sprake zal zijn. Hij zal uit het geslacht van David zijn.

De Here regeert dan, zoals de Psalmen 93 tot 101 vermelden. Maar er zal een vorst uit het huis van David namens Hem van dag tot dag onder hen wonen en als bestuurder werkzaam zijn. De tempel zal het huis des Heren zijn; de vorst zal in Jeruzalem zijn eigen woning hebben.

4 Daarop bracht hij mij naar de Noordpoort, naar de voorkant van het huis; ik zag, zie, de heerlijkheid des HEREN vervulde het huis des HEREN; en ik viel op mijn aangezicht.

De heerlijkheid des Heren die eertijds de tempel verlaten heeft, is dan teruggekeerd. En de vorst zal een positie hebben zoals Salomo die had, die wel de vorst in Israël was, maar zelf in het huis des Heren neerboog voor Hem wiens heerlijkheid dat huis vervulde.

5 Toen zeide de HERE tot mij: Mensenkind, let aandachtig op, zie met uw ogen en hoor met uw oren alles wat ik tot u spreek aangaande al de inzettingen en wetten van het huis des HEREN; let aandachtig op het betreden van het huis door al de toegangen van het heiligdom,

6 en zeg dan tot de weerspanningen, tot het huis Israëls: Zo zegt de Here HERE: gij hebt meer dan genoeg gruwelen bedreven, huis Israëls,

7 doordat gij vreemdelingen, onbesnedenen van hart en onbesnedenen van lichaam, hebt binnengebracht om in mijn heiligdom te zijn, om mijn huis te onthei-

ligen, terwijl gij de voor Mij bestemde spijze, vet en bloed, bracht, zodat zij mijn verbond schonden, - boven al uw gruwelen.

8 En gij hebt zelf voor mijn heilige dingen geen zorg gedragen, maar gij hebt hen aangesteld om voor u mijn dienst in mijn heiligdom waar te nemen.

Op de meest heilige plaats, in Gods heiligdom, hadden de Joden onbesnedenen aangesteld, terwijl slechts priesters toegang hadden.

9 Zo zegt de Here HERE: Geen vreemdeling, onbesneden van hart en onbesneden van lichaam, zal mijn heiligdom binnengaan, geen vreemdeling onder de Israëlieten.

Dat was het voorschrift dat de Levieten echter overtreden hadden:

10 Maar wat betreft de Levieten die zich ver van Mij verwijderd hebben, toen Israël afdwaalde - zij zijn immers van Mij afgedwaald achter hun afgoden aan - zij zullen hun ongerechtigheid dragen:

11 zij zullen in mijn heiligdom dienst doen als wachters bij de poorten van het huis en als dienaren van het huis; zij zullen voor het volk het brandoffer en het slachtoffer slachten en te hunner beschikking staan om hen te dienen.

12 Omdat zij hen gediend hebben voor het aangezicht van hun afgoden, en voor het huis Israëls een struikelblok tot ongerechtigheid geweest zijn, daarom heb Ik mijn hand ten ede tegen hen opgeheven, luidt het woord van de Here HERE, dat zij hun ongerechtigheid zullen dragen.

13 Zij zullen tot Mij niet naderen om Mij als priester te dienen en om te naderen tot al mijn heilige, ja tot de allerheiligste dingen; maar zij zullen hun smaad dragen en de gruwelen die zij bedreven hebben.

Het was hun voorrecht om de Here te dienen, maar door hun ontrouw werden zij tot dienstknechten voor het volk gemaakt.

14 Dus zal Ik hen aanstellen om voor het huis zorg te dragen, voor de gehele dienst daarvan en voor alles wat daarin te doen valt.

15 Maar de Levitische priesters, de zonen van Sadok, die de dienst in mijn heiligdom in acht genomen hebben, toen de Israëlieten van Mij afdwaalden, die zullen tot Mij naderen om Mij te dienen, en zij zullen in mijn dienst staan om Mij vet en bloed te brengen, luidt het woord van de Here HERE.

16 Die zullen mijn heiligdom binnengaan, en die zullen tot mijn tafel naderen om Mij te dienen, en zij zullen mijn dienst waarnemen.

Sadok en zijn zonen hadden in de dienst in het heiligdom trouw aan de Here betoond. In de boeken Samuël wordt Sadok enige malen in positieve zin vermeld. De Here vergeet hun trouw niet en zal die belonen als de laatste tempel er zal staan. Zij zullen de dienst in het heiligdom mogen verrichten.

17 Wanneer zij dan de poorten van de binnenste voorhof ingaan, zullen zij linnen klederen aantrekken; zij mogen geen wol dragen, als zij dienst doen in de poorten van de binnenste voorhof of in het huis.

18 Linnen hoofddoeken zullen op hun hoofd zijn en linnen broeken aan hun heupen, zij zullen zich niet omgorden met iets dat doet zweten.

19 En wanneer zij uitgaan naar de buitenste voorhof tot het volk, dan zullen zij hun klederen waarin zij dienst gedaan hebben, uittrekken en die neerleggen in de vertrekken van het heiligdom, en andere klederen aantrekken, opdat zij door hun klederen het volk niet heiligen.

Zweten in het heiligdom zou doen denken aan werken van de mens, wat geen basis kan zijn om tot God te mogen naderen. En dat de Here hun het grote voorrecht geeft om tot Hem te mogen naderen in het heiligdom kan door hen niet aan anderen worden doorgegeven, maar is een strikt persoonlijke zaak.

20 Ook zullen zij hun hoofdhaar niet scheren noch het hoofdhaar vrij laten groeien, maar zij zullen hun hoofdhaar knippen.

21 Geen der priesters zal wijn drinken, wanneer zij de binnenste voorhof zullen ingaan.

22 Zij zullen zich geen weduwe of een verstotene tot vrouw nemen; maar meisjes uit de nakomelingschap van het huis Israëls, of een weduwe die de weduwe van een priester is, mogen zij nemen.

Een priester mag niet met lang haar, als een nazireeër, tot God naderen. Hij is al aan God gewijd en dat is geen zaak van belofte, maar van Gods gunst. Nazireeërschap past daar niet bij. Kaal scheren zal ook niet toegestaan zijn. Hoofdhaar heeft altijd het karakter van een bedekking die voor Gods aangezicht gepast is. De geest van een priester mag niet door drank beneveld zijn, opdat hij weet te onderscheiden tussen rein en onrein en beseft wat naar de wil des Heren is en wat niet.

23 En zij zullen mijn volk het onderscheid leren tussen heilig en niet heilig en het onderscheid doen kennen tussen onrein en rein.

24 Ook bij een geschil zullen zij optreden om recht te spreken; naar mijn verordeningen zullen zij dat beslechten; mijn wet en mijn inzettingen zullen zij op al mijn feesttijden onderhouden en mijn sabbatten zullen zij heiligen.

25 Niemand van hen mag bij een dode komen, waardoor hij zich zou verontreinigen; slechts aan vader of moeder, zoon of dochter, broeder of zuster die aan geen man heeft toebehoord, mogen zij zich verontreinigen.

26 Men zal na zijn reiniging voor hem zeven dagen aftellen,

27 en op de dag dat hij weer het heiligdom, de binnenste voorhof, binnengaat om in mijn heiligdom dienst te doen, zal hij zijn zondoffer brengen, luidt het woord van de Here HERE.

Dit voorschrift voor de priesters is in overeenstemming met het voorschrift dat in Leviticus reeds voor hen gegeven was. Indien een priester zich verontreinigt –overeenkomstig de voorschriften- aan een dode, zal hij toch een zondoffer moeten brengen, want ook toegestane verontreiniging zal verontreiniging zijn die door een offer weggenomen moet worden. Bovendien, hoe zou een priester anders het volk kunnen leren wat heilig en niet heilig is en wat rein en onrein is?

Dit wijst ons op de grotere verantwoordelijkheid die een gelovige heeft die van de Here een taak als leraar onder de kinderen Gods gekregen heeft. Als hij zich onaantastbaar gaat wanen, en zich boven de bewaring door de Here verheven voelt, is zijn val spoedig te verwachten.

28 Dit zal hun tot erfdeel zijn: Ik ben hun erfdeel; een bezitting in Israël moogt gij hun niet geven: Ik ben hun bezitting.

29 Het spijsoffer, het zondoffer en het schuldoffer mogen zij eten, en al wat in Israël met de ban getroffen wordt, dat zal voor hen zijn;

30 het beste van alle eerstelingen van wat ook, en elke heffing van welke van al uw heffingen ook, zal voor de priesters wezen; ook het beste van uw gerstemeel zult gij de priester geven om zegen te doen rusten op uw huis.

31 Niets wat gestorven of verscheurd is, van gevogelte of van vee, zullen de priesters eten.

Een priester zal een grote verantwoordelijkheid hebben; Hij is echter ook bijzonder bevoorrecht: De Here is zijn erfdeel.

Dat is ook in onze tijd het geval. Een dienstknecht van de Here mag erop vertrouwen dat de Heer die hij dient ook voor hem zorgen zal. Maar dat vraagt om geloof en vertrouwen en wie kan zeggen dat hij in dat opzicht nooit faalt?

In het verleden werd in Israël de dienst aan de Here telkens verwaarloosd en vluchtten de priesters van het heiligdom vandaan om voor hun dagelijkse behoefte te werken. En gedurig gingen de priesters het volk zelfs voor in afwijkingen van het gebod van de Here, zodat grote wanorde en verwaarlozing ontstond. Laten wij als christenen bedenken hoe groot ook onze verantwoordelijkheid is, want wij zijn wel met Christus gestorven, maar zijn tevens verantwoordelijk om ons voor de zonde dood te HOUDEN.

Hoofdstuk 45

1 Wanneer gij nu het land door het lot als erfdeel toewijst, zult gij de HERE bij wijze van heffing geven een heilig stuk van het land; lang vijftigduizend el en breed twintigduizend el; dit zal in zijn ganse omvang heilig zijn.

2 Hiervan zal voor het heiligdom bestemd zijn vijfhonderd bij vijfhonderd el, een vierkant rondom, en vijftig el als open veld daaromheen.

3 Van dat afgemeten terrein zult gij een lengte van vijftiwintigduizend el en een breedte van tienduizend el afmeten; daarin zal het heiligdom komen te liggen als het allerheiligste;

4 dit zal een heilig stuk van het land zijn; het zal voor de priesters zijn, die het heiligdom bedienen, die naderen om de HERE te dienen; en het is bestemd voor hen als plaats voor huizen en als een gewijde plaats voor het heiligdom.

5 Vijftiwintigduizend el lengte en tienduizend el breedte zal voor de Levieten zijn, die het huis verzorgen, hun tot een bezitting, tot steden ter bewoning.

Een totaal deel van vijftiwintigduizend el in het vierkant is dus voorgeschreven als heilig gebied. Daarin moet het heiligdom liggen, maar delen daarvan zijn bestemd voor de priesters en voor de Levieten, die in en aan de tempel hun taak hebben.

6 Tot bezitting der stad zult gij bestemmen vijfduizend el breedte en vijftiwintigduizend el lengte, evenwijdig aan de heilige heffing; dat zal voor het gehele huis Israëls zijn.

Dat lijkt weinig, maar het is ongeveer twee en een halve kilometer bij twaalf kilometer groot.

7 Wat de vorst betreft, ter weerszijden van de heilige heffing en van de bezitting der stad, langs de heilige heffing en langs de bezitting der stad, aan de westzijde westwaarts en aan de oostzijde oostwaarts (en de lengte moet overeenkomen met een van de andere delen, van de westgrens tot de oostgrens)

8 zal zijn gebied zijn, tot een bezitting in Israël, zodat mijn vorsten mijn volk niet meer onderdrukken, maar het land overlaten aan het huis Israëls, naar hun stammen.

In die tijd zal Christus in gerechtigheid regeren, maar dat betekent niet dat Hij op aarde ergens wonen zal. Zoals Hij na zijn opstanding niet meer met zijn discipelen rondwandelde, maar telkens aan hen verscheen, zal Hij ook in die tijd verschijnen maar niet meer als een mens die een aardse woning behoeft. De woorden in vers 8 maken trouwens ook duidelijk, dat de hier bedoelde vorst een telg uit het geslacht van David zal zijn, die namens Christus de verschillende taken van een vorst zal verrichten.

9 Zo zegt de Here HERE: Het is meer dan genoeg geweest, vorsten van Israël. Laat af van geweld en onderdrukking, handelt naar recht en gerechtigheid; ontlast mijn volk van uw afpersingen, luidt het woord van de Here HERE.

10 Gij zult een zuivere weegschaal hebben, een zuivere efa en een zuivere bath;

11 de efa en de bath zullen een geijkte maat hebben, zodat een bath een tiende van een homer bevat, en een efa een tiende van een homer; naar de homer moet de ijking ervan zijn.

12 De sikkel is twintig gera; twintig sikkels, vijftientwintig sikkels en vijftien sikkels zal u een mine zijn.

Van die toekomstige heerschappij heeft Jesaja in 9:6 geprofeteerd: "Groot zal de heerschappij zijn en eindeloos de vrede op de troon van David en over zijn koninkrijk, doordat hij het sticht en grondvest met recht en gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwigheid."

Zo zal het zijn. Bedrog en oplichting, onzuivere gewichten en dergelijke zullen er niet meer zijn. Gerechtigheid zal het kenmerk zijn als Christus heersen zal.

13 Dit nu is de heffing die gij de vorst geven zult: een zesde efa van een homer tarwe en een zesde efa van een homer gerst;

14 en het recht op de olie, de bath olie, bedraagt een tiende bath van elke kor - tien bath een homer, want tien bath is een homer. -

15 Voorts een stuk kleinvee van elke kudde van tweehonderd uit de waterrijke weiden van Israël, tot spijsoffer, brandoffer en vredeoffers, om over hen verzoening te doen, luidt het woord van de Here HERE.

16 Al het volk des lands zal bijdragen aan deze heffing voor de vorst in Israël.

17 Maar op de vorst rust de plicht van de brandoffers, het spijsoffer en het plengoffer, op de feesten, de nieuwemaansdagen en de sabbatten, op al de hoogtijden van het huis Israëls. Hij zal het zondoffer en het spijsoffer, het brandoffer en de vredeoffers brengen, om verzoening te doen voor het gehele huis Israëls.

Het volk zal geven, maar de vorst heeft de taak om van die gaven op de bepaalde tijden de Here de offeranden te brengen.

18 Zo zegt de Here HERE: In de eerste maand, op de eerste der maand, zult gij een gave jonge stier nemen en daarmede het heiligdom ontzondigen.

19 De priester zal daartoe iets van het bloed van het zondoffer nemen en dat strijken aan de post van het huis, aan de vier hoeken van de omloop van het altaar en aan de post van de poort van de binnenste voorhof.

20 Evenzo zult gij doen op de zevende van de maand ter wille van hen die onopzettelijk en onwetend zondigen; en gij zult verzoening doen voor het huis.

Op de eerste en de zevende van de maand waarin het Pascha gevierd wordt, zal het heiligdom ontzondigd worden met het bloed van een zondoffer.

Vervolgens komt het voorschrift voor het Pascha:

21 In de eerste maand, op de veertiende dag der maand, zult gij het Pascha vieren; gedurende het feest van zeven dagen zullen ongezuurde broden gegeten worden.

22 Op die dag zal de vorst voor zichzelf en voor al het volk des lands een stier als zondoffer bereiden.

23 En gedurende de zeven dagen van het feest zal hij zeven dagen lang dagelijks

als brandoffer voor de HERE zeven stieren en zeven rammen bereiden, alle gaaf, en als zondoffer dagelijks een geitenbok;
24 als spijsoffer zal hij een efa bij elke stier en een efa bij elke ram bereiden en een hin olie bij elke efa.

Het verschil met het voorschrift in Exodus 12 is dat hier ook een zondoffer, een brandoffer en een spijsoffer met olie is voorgeschreven, waardoor aan dit Pascha het bewustzijn van zoveel jaren van verwaarlozing van dit voorschrift en een offer daarvoor is toegevoegd.

25 Ook in de zevende maand, op de vijftiende dag der maand, op het feest, zal hij het bereiden; zeven dagen lang desgelijks, zowel het zondoffer als het brandoffer, het spijsoffer zowel als de olie.

Over het loofhuttenfeest kan hetzelfde gezegd worden. Dat wordt ook heden nog gevierd, maar niet volgens het voorschrift. Ook daarbij mag dus in de toekomst het zondoffer, het brandoffer, het spijsoffer en de olie niet ontbreken.

Het valt op dat de garf der eerstelingen, het pinksterfeest, de gedachtenis des geklanks en de grote verzoendag niet genoemd worden. Bij de voorschriften in Leviticus spraken die feesten nog van toekomstige dingen, terwijl deze hoofdstukken van Ezechiël handelen over de toekomstige tijd als die feesten reeds vervuld zijn. Zij spreken immers van de opstanding van Christus, de uitstorting van de Geest en de vorming van de gemeente, van de bijeenvergadering van het verstrooide Israël en hun hernieuwde aandacht voor Gods Woord en van hun bekering waarna Christus als de Hogepriester uit het hemels heiligdom aan hen zal verschijnen en hen zal zegenen. (Zacharia 12 en 14:3).

Hoofdstuk 46

1 Zo zegt de Here HERE: De poort van de binnenste voorhof, die op het oosten uitziet, zal op de zes werkdagen gesloten blijven, maar op de sabbatdag geopend worden; ook op de nieuwemaansdag zal zij geopend worden.

2 De vorst zal van buiten af door de voorhal der poort naar binnen gaan, en bij de post van de poort blijven staan; dan zullen de priesters zijn brandoffer en zijn vredeoffer bereiden, waarna hij zich zal nederbuigen op de drempel der poort, en dan naar buiten gaan. De poort mag tot de avond niet gesloten worden.

3 Het volk des lands echter zal zich op de sabbatten en de nieuwemaansdagen bij de ingang van die poort voor het aangezicht des HEREN nederbuigen.

4 Het brandoffer dat de vorst de HERE brengt, zal op de sabbatdag bestaan uit zes gave schapen en een gave ram;

5 en als spijsoffer een efa bij elke ram en bij de schapen een spijsoffer als hij bij machte is te geven, en een hin olie bij elke efa.

6 Op de nieuwemaansdag zullen het zijn een gawe, jonge stier, zes schapen en een ram, alle gaaf;

7 en als spijsoffer zal hij een efa bij elke stier en een efa bij elke ram bereiden en bij de schapen naardat zijn vermogen toereikend is, en een hin olie bij elke efa.

8 Wanneer nu de vorst naar binnen gaat, zal hij door de voorhal der poort naar binnen gaan en langs dezelfde weg naar buiten gaan.

9 Maar wanneer het volk des lands op de feesttijden voor het aangezicht des HEREN komt, dan zal wie door de Noordpoort binnengekomen is om zich neder te buigen, door de Zuidpoort naar buiten gaan en wie door de Zuidpoort binnengekomen is, zal door de Noordpoort naar buiten gaan. Hij zal niet door dezelfde poort terugkeren als waardoor hij binnenkwam, maar door die welke er recht tegenover ligt, naar buiten gaan.

10 De vorst zal, als zij naar binnen gaan, in hun midden naar binnen gaan, en als zij naar buiten gaan, zal hij ook naar buiten gaan.

Als hier over de vorst wordt geschreven, betreft dat niet de Koning, Christus, maar de vorst uit het geslacht van David die voor en namens het volk de offers zal brengen.

Over de voorschriften in dit gedeelte kan ik nauwelijks iets zeggen. Zij zullen voor hen die het in de toekomst betreffen zeker begrijpelijk en zinvol zijn.

11 Ook op de feesten en op de hoogtijden zal het spijsoffer een efa bij elke stier en een efa bij elke ram zijn, en bij de schapen zoveel als hij bij machte is te geven; voorts een hin olie bij elke efa.

12 Wanneer de vorst een vrijwillig offer bereidt, een brandoffer of een vredeoffer als vrijwillige gawe aan de HERE, dan zal men de poort die op het oosten uitziet, voor hem openen, en hij zal zijn brandoffer en zijn vredeoffer bereiden, zoals hij het op de sabbatdag doet; en nadat hij naar buiten gegaan is, zal men de poort na zijn vertrek sluiten.

13 Een eenjarig, gaaf schaap zult gij de HERE dagelijks tot een brandoffer bereiden; elke morgen zult gij het bereiden;

14 als spijsoffer zult gij daar elke morgen bij doen een zesde efa en een derde hin olie om het fijn meel te bevochtigen; het is een spijsoffer voor de HERE, - altoosdurende, vaste inzettingen.

15 En bereidt het schaap, het spijsoffer en de olie elke morgen toe als een dagelijks brandoffer.

Ook dan zullen bloedige offers gebracht worden, elke morgen een brandoffer, een herinnering aan het offer van Christus met een spijsoffer van meel en olie, die spreken van zijn smetteloze menselijke persoon en de Heilige Geest door wie Hij zich onberispelijk aan God geofferd heeft. Zoals voor ons het avondmaal de telkens weerkerende herinnering is aan zijn volkomen offer voor ons en onze zonden, zal het herstelde Israël in de toekomst door

de dienst in de laatste tempel dag aan dag herinnerd worden aan het ene en enige volmaakte offer dat Christus gebracht heeft en dat alleen zonden kon wegnemen. Hoe nodig zal dat voor hen zijn, maar ook hoe nodig is het voor ons telkens bij brood en beker herinnerd te worden aan de overgave van onze Verlosser in het oordeel over onze zonden.

16 Zo zegt de Here HERE: Wanneer de vorst een geschenk aan een zijner zonen geeft, dan is het diens erfdeel; aan zijn zonen zal het toebehoren, het is hun bezit als erfdeel;

17 maar wanneer hij een geschenk uit zijn erfdeel aan een van zijn dienaren geeft, zal het hem toebehoren tot het jaar der vrijlating en dan tot de vorst terugkeren; voorwaar, het is zijn eigen erfdeel, aan zijn zonen zal het blijven toebehoren.

18 De vorst mag echter niets nemen uit het erfdeel van het volk door het uit zijn bezit te verdringen; hij zal van zijn eigen bezit zijn zonen doen erven, opdat niemand van mijn volk uit zijn bezitting verdreven worde.

Gerechtigheid, volkomen gerechtigheid zal heersen en ook wie hoog geplaatst is, zoals de vorst, zal daaraan voldoen, zodat het een tijd van zegen voor allen zal zijn.

19 Toen bracht hij mij door de ingang, die zich terzijde van de poort bevindt, naar de priestervertrekken van het heiligdom, die op het noorden uitzien, en zie, daar was een ruimte aan de achterkant ervan, westwaarts.

20 Hij zeide tot mij: Dit is de plaats waar de priesters het schuldoffer en het zondoffer koken, waar zij het spijsoffer bakken, opdat zij het niet naar buiten hoeven te dragen naar de buitenste voorhof, waardoor zij het volk zouden heiligen.

21 Daarop bracht hij mij naar buiten, naar de buitenste voorhof, en voerde mij naar de vier hoeken van de voorhof, en zie, in elke hoek van de voorhof was een besloten ruimte.

22 In de vier hoeken van de voorhof waren afgesloten ruimten, veertig (el) lang en dertig (el) breed; alle vier hoekruimten hadden dezelfde afmeting.

23 Alle vier waren omgeven door een muurtje, en onder aan de muurtjes waren rondom kookegelegenheden aangebracht.

24 Hij zeide tot mij: Dit zijn de keukens, waar de dienaren van het huis het slachtoffer van het volk koken.

Hoewel het een bijzonder gezegende tijd zal zijn waarin de satan gebonden is (Openbaring 20:1-3) en gerechtigheid heersen zal in plaats van de ongerechtigheid die nu in de wereld het kenmerk is, zal het nog niet de volmaakte toestand zijn waarin God alle dingen nieuw gemaakt zal hebben (Openbaring 21:5).

~~~~~

Stefanus

Stefanus was één van de mannen die in de eerste dagen van de christenheid werd gekozen als diaken om er voor te zorgen dat alle behoeftigen onder de gelovigen, ongeacht hun achtergrond, met geld en goederen verzorgd werden.

De Here gebruikte die Stefanus echter ook voor ander werk. Van hem staat in Handelingen 6 geschreven dat hij, vol van genade en kracht, wonderen en grote tekenen onder de Joden deed en dat zijn tegenstanders niet tegen hem opgewassen waren door de wijsheid en de geest waarmee hij sprak als hij betoogde dat Jezus, die gekruisigd was, inderdaad de door God gezonden Messias was. Onder de grote mannen Gods mag Stefanus zeker genoemd worden.

Paulus heeft een groot licht gezien en de stem van de Here Jezus gehoord, wat heel uitzonderlijk was, maar Stefanus heeft de heerlijkheid van God gezien en Jezus, staande aan Gods rechterhand. En voordien hadden de leden van het sanhedrin reeds gezien dat het gezicht van Stefanus als dat van een engel was. Hij was de laatste die voor de Joodse raad getuigd heeft vóór de vervolgingen begonnen en vóór de verkondiging van het evangelie onder de Samaritanen en de heidenen. Voor dat laatste getuigenis tegenover de leidslieden onder de Joden heeft de Here niet zo maar deze of gene christen gebruikt maar deze grote man Gods.

We zouden veel van hem kunnen leren indien er in de Schrift toespraken van hem waren opgenomen. Dat is echter niet het geval. Maar de Here heeft wel zijn laatste getuigenis voor de Joods raad laten optekenen en dat getuigenis is bijzonder waardevol.

Als we Handelingen 7 oppervlakkig lezen, kunnen we vaststellen dat Stefanus zijn hoorders alleen maar herinnerd heeft aan enige delen van de geschiedenis van Israël en ze tenslotte heeft verweten dat zij hardnekkig waren en zich altijd tegen de Heilige Geest verzet hebben.

Is dat nu zo bijzonder? Zeker wel. Stefanus heeft hen vooral op twee personen uit hun geschiedenis gewezen, die beide door God als leidslieden bedoeld waren, beiden door hun broeders verworpen werden, maar beiden in dagen van hun grootste nood door God tot hun verlossing gebruikt werden. Waartoe was dat nuttig? De leden van het sanhedrin kenden de geschiedenissen van Jozef en van Mozes net zo goed als Stefanus. Wat beoogde de Here toen Hij Stefanus zo liet spreken over het verleden?

Door hen zo aan enkele momenten uit hun eigen geschiedenis te herinneren, toonde Stefanus aan dat zij telkens de door God bedoelde verlos-

ser hebben afgewezen, zoals zij ook hebben gedaan in de kruisiging van Christus.

Maar vóór Stefanus had de Here Jezus zelf aan Kleopas en zijn metgezel uitgelegd wat, te beginnen bij Mozes, maar ook in al de profeten, van Hem (Jezus Christus) geschreven stond (Lukas 24). “Moest de Christus niet deze dingen lijden”, heeft de Here gezegd. Wat heeft dat lijden met Mozes en de profeten te maken? Wel, Mozes heeft over het offer van Izaäk geschreven en dat offer was een beeld of type van het offer van Christus. Hij heeft ook over Jozef geschreven en over zijn moeilijke weg door slavernij en gevangenschap voordat hij onderkoning in Egypte en Redder voor zijn geslacht werd. Ook Jozef was een beeld van de komende Koning die verworpen werd, maar de Verlosser is.

Maar Mozes? Wat heeft die daarmee te doen? Mozes is eveneens door zijn geslacht verworpen, waarna hij veertig jaren als herder heeft rondgezworven totdat God hem riep om de verlosser voor zijn volk te zijn. Hij is net als Jozef een beeld van de door God bedoelde Verlosser, Jezus Christus, die zij als eertijds Mozes, verworpen hebben.

Stefanus heeft heel goed beseft wat de Here Jezus de twee die naar Emmaüs wandelden duidelijk maakte, dat het Oude Testament overloopt van beelden van en heenwijzingen naar Christus, zijn lijden, zijn toekomstige heerschappij, de vervulling van Gods beloften voor Israël, de gemeente die de bruid van Christus is en nog veel meer. En daarmee heeft de Here in en door de Bijbel aan de gelovigen een bijzonder en uiterst sterk bewijs gegeven van de waarachtigheid van de Bijbel en haar goddelijke oorsprong.

Ongelovigen zullen daarvoor geen belangstelling hebben en het daardoor ook niet zien. Voor hen die geloven en bespot worden alsof ze tot een onderontwikkeld ras behoren is het een bemoediging en bevestiging van hun overtuiging dat God bestaat en dat zijn Woord, de Bijbel, waarheid is, en dat ook zijn Zoon, Jezus Christus, werkelijk gekruisigd en begraven, maar ook opgestaan is en voor mensen de weg tot God geopend heeft.

Let eens op het begin van de geschiedenis van de mensen. Verder terug dan de eerste mensen kunnen we niet gaan. Het merkwaardige is echter dat God aanvankelijk een man geschapen heeft, maar geen vrouw. De vrouw is heel anders ontstaan. De Here heeft Adam, de eerste mens, in een diepe slaap gebracht en in zijn zijde een opening gemaakt. Daaruit heeft Hij een rib genomen en die heeft God tot een vrouw gebouwd. De wond sloot Hij weer met vlees. De vrouw is dus uit een diepe slaap en een wond in de zij van de man ontstaan. Waarom moest dat zo? Het kan voor God niet te moeilijk zijn

geweest een vrouw te maken zoals Hij ook een man had gemaakt. Waarom uit een wond in de zij van de man?

Wel, de man was een beeld van Christus en de vrouw moest een beeld van de bruid van Christus, de gemeente zijn. En de gemeente is ontstaan doordat Christus op Golgotha in de dood is gegaan en daar na een speerstoet zijn bloed gestort heeft. Hij heeft daarmee voor onze zonden betaald. En God heeft er voor gezorgd dat we reeds in de beide eerste mensen een beeld hebben van Christus en zijn gemeente (de kerk).

Daar zullen velen nog nooit over nagedacht hebben. Maar de Bijbel is niet een boek van mensen, maar van God en God heeft in weinig woorden meer te zeggen dan mensen in vele bladzijden.

Helaas willen velen van deze dingen niet horen, zelfs velen die God vrezen. Blijkbaar beseffen zij niet dat God weliswaar geloof vraagt, maar niet als een sprong in het donker: de een gelooft, de ander niet, en zekerheid heeft niemand. Nee, het gaat om de keus tussen waarheid en leugen.

Als men over iemand die de toekomst kon voorspellen, zou horen dat diens voorspellingen ook uitkwamen, zouden grote aantallen mensen naar hem toestromen. Zoiets is gebeurd, niet veel jaren terug. Er was zoveel belangstelling, dat de NS extra treinen lieten lopen om de massa's mensen te kunnen vervoeren. Uiteindelijk bleek het niet te zijn wat men hoopte en bloedde het dood.

Maar in de Bijbel heeft God voorzeggingen laten optekenen, die eeuwen later vervuld zijn, niet enkele, maar talloze. Door zijn komst en door wat Hij gedaan heeft, heeft Jezus Christus meerdere van deze voorzeggingen vervuld, zodat zijn tijdgenoten konden constateren dat Hij inderdaad de beloofde Verlosser was. Het geloof in Hem was daardoor geen sprong in het duister, maar een erkennen van de waarheid.

Wat is het jammer dat in de christenheid van dit belangrijke kenmerk van de Bijbel, namelijk dat de profetieën daarin vervuld zijn en vervuld worden, zo weinig gebruik wordt gemaakt; dat het zo weinig genoemd wordt, dat ook veel gelovige jonge mensen daar niet van weten. De vervulling van talloze oude voorzeggingen tonen onweerlegbaar aan, dat die oude Bijbel inderdaad Gods Woord is en dat geloof in Jezus Christus geen gok is, maar een erkenning is van wat blijkt waarheid te zijn.

Er schijnt een afkeer of angst te bestaan om in de geschiedenissen in de Bijbel beelden te zien die een profetisch karakter hebben, zoals de knecht van Abraham, die een vrouw voor Isaak, de geofferde Zoon moest halen inderdaad die taak verricht heeft, maar tegelijk een beeld is van de Heilige Geest die God gezonden heeft om de gemeente, de bruid van Christus, te

vergaderen en te zijner tijd met Jezus, de geofferde Zoon, te verenigen. Wat een geweldige steun in de rug zou het vooral voor de vele jonge gelovigen zijn, als ze deze dingen zouden kennen en tegenover de kritische en spottende opmerkingen van ongelovigen zouden kunnen zeggen: Je praat over wat je niet weet. Ik heb gezien dat de Bijbel werkelijk de waarheid en Gods Woord is en dat zou jij ook kunnen zien, als je bereid was het serieus te onderzoeken.

Het is mij onmogelijk te ontkennen dat de Bijbel de waarheid zegt en dat ook de toekomst zal verlopen, zoals de Bijbel dat voorzegt heeft.

Ik hoop van harte dat ook u dat gaat zien en daardoor bevestigd wordt in uw overtuiging dat God waarachtig is en dat men op Hem en zijn Woord absoluut kan vertrouwen.

~~~~~

Uit de schatkist

Immers, de mens kan van de toekomst niets ontdekken.

(Pred. 7:13^b)

“Doch, wanneer Hij komt, de Geest der waarheid, zal Hij u de weg wijzen tot de volle waarheid; want Hij zal niet uit Zichzelf spreken, maar al wat Hij hoort zal Hij spreken en de toekomst zal Hij u verkondigen.”

(Joh. 16:13)

Tweetallen: twee zonen

(Lucas 15:11-32)

De Here Jezus vertelt hier een gelijkenis aan de Farizeeën en de Schriftgeleerden nadat zij Hem hadden verweten dat hij zondaars en tollenaars ontving (vs. 1 en 2). Zij, die de wetten zo goed kenden, wensten zich te onderscheiden van het mindere volk: de zondaars en de tollenaars. Het verschil tussen deze twee groepen toonde de Here Jezus door hen het beeld van twee zonen voor te houden. Omdat een gelijkenis slechts een beeld is, worden in een gelijkenis geen namen genoemd. Dit biedt ieder van ons de mogelijkheid om ons af te vragen of de Here Jezus ook ons daarmee mischien iets te zeggen heeft.

Het is gebruikelijk dat de erfgenamen de erfenis ontvangen als de erflater is overleden en niet eerder. De jongste zoon wil daar echter niet op wachten en wil zo snel mogelijk het hem toekomende deel ontvangen. Omdat hij de jongste zoon is van de twee, krijgt hij de helft van het deel dat de oudste zoon toevalt; zo had God dat in de wet vastgelegd (Deut. 21:17).

De jongste zoon spreekt hoogmoedig over *ons vermogen*, alsof hij nu al de rechtmatige eigenaar is van het vermogen dat zijn vader toebehoort. Bij de jongste zoon ontbreekt het inzicht dat hij zolang de vader leefde een *onmondige* was; hij had zijn mond moeten houden.

Paulus zegt daarover: “...zolang de erfgenaam onmondig is, verschilt hij in niets van een slaaf, al is hij ook de eigenaar van alles, maar hij staat onder voogdij en toezicht tot op het tijdstip, dat door zijn vader tevoren bepaald was. Zo bleven ook wij, zolang wij onmondig waren, onderworpen aan de wereldgeesten. (daardoor waren wij in ‘slavernij’) Maar toen de volheid des tijds gekomen was, heeft God zijn Zoon uitgezonden, geboren uit een vrouw, geboren onder de wet, om hen die onder de wet waren, vrij te kopen, opdat wij (de gelovigen uit de volkeren) het recht van zonen zouden krijgen. En dat gij zonen zijt - God heeft de Geest van zijn Zoon uitgezonden in onze harten, die roept: Abba, Vader. Gij zijt dus niet meer slaaf, maar zoon: indien gij zoon zijt, dan zijt gij ook erfgenamen door God” (Gal. 4:1-7).

De jongste zoon kon niet wachten *op het tijdstip dat door zijn vader tevoren bepaald was* en greep vooruit, met alle gevolgen van dien, desondanks verdeelt de vader zijn bezit onder beide zonen.

De jongste zoon maakt onmiddellijk zijn bezit te gelde en gaat naar een ver land om feest te vieren; hij vertrok uit het huis van zijn vader en koos voor de geneugten van de wereld. Zo doen velen ook nu nog: kiezen voor het plezier dat in de wereld te vinden is, maar ‘s werelds vreugd gaat ras voorbij. De jongste zoon leidde een *leven van overdaad*. Geheel anders was het

leven van Johannes de Doper, van wie de Here Jezus zei: “Wat zijt gij gaan zien? Een mens in weelderige klederen gekleed? Zie, die schitterend gekleed gaan en *overdadig leven*, zijn in de paleizen” (Luc. 7:25, cursivering zelf toegevoegd). Wij leven niet in paleizen en behoren ons leven niet door te brengen *in overdaad*. Paulus zegt hierover: “Als wij onderhoud en onderdak hebben, dan moet ons dat genoeg zijn. Maar wie rijk willen zijn, vallen in verzoeking, in een strik, en in vele dwaze en schadelijke begeerten, die de mensen doen wegzinken in verderf en ondergang” (1 Tim. 6:8,9); en dat zou de jongste zoon spoedig ervaren. Hij leefde in *overdaad*, maar overdaad schaadt. Zolang hij nog geld bezat, genoot hij van ‘wijntje en trijntje’ (vs. 30), maar toen zijn geld op was, bleef hij berooid achter en waren zijn vrienden en vriendinnen verdwenen. “Vriendschap met de wereld, is vijandschap tegen God” zegt de apostel (Jac. 4:4) en dat geldt ook voor ons.

Er komt een zware hongersnood in het land waar hij verblijft en hij begint te ervaren wat de wereld hem nu nog te bieden heeft: helemaal niets!

“Hij begon gebrek te lijden.” Het is opmerkelijk dat de vader in deze gelijkennis toelaat dat zijn jongste zoon de wereld in trekt. Soms lijkt het dat God toelaat dat we de harde les moeten ervaren, om te beseffen wat de wereld in werkelijkheid te bieden heeft. De wereld had deze jongste zoon, na zijn failliet, niets meer te bieden. Hij moest zich *opdringen* aan één der burgers van het land en die verwijst hem naar de varkens! Zover kan het met iemand komen, die zich van de Vader afkeert en voor de wereld kiest.

Het verdrietige in deze gelijkennis is dat hij zelfs geen voedsel krijgt, om zijn honger te stillen. Hij heeft het nog slechter dan de varkens, want die krijgen tenminste nog schillen. Hij wilde, net als de varkens, ook zijn buik vullen met de schillen, “maar niemand gaf ze hem.” De varkens zijn beter af dan deze jongeman. Hij is nu een slaaf geworden in het land, waar hij zijn vermogen erdoor gejaagd heeft. Thuis was hij een zoon van zijn vader, nu is hij de slaaf van een vreemdeling geworden.

In deze, schijnbaar hopeloze, situatie komt hij tot zichzelf en realiseert hij zich hoe het thuis, in het huis van de vader, is. Thuis hadden de slaven van zijn vader het beter dan dat hij het nu had; die slaven hadden geen honger, maar aten het brood des levens. De wereld toont hem nu haar ware gezicht en brengt hem tot inkeer. Hij besluit om op te staan, naar zijn vader terug te keren en hem te belijden dat hij gezondigd heeft. Hij heeft zijn vader niets anders te bieden dan zijn schulderkennis; dat is het enige dat hij nog kan doen. Het is niet alleen het enige, maar het is ook het enig nodige!

“En Hij stond op en keerde naar zijn vader terug.” Hij voegde de daad bij het woord. De Here had bij monde van de profeet gezegd: “O, alle dorstigen, komt tot de wateren, en *gij die geen geld hebt*, komt, koopt en eet; ja komt, *koopt zonder geld en zonder prijs* wijn en melk. Waarom weegt gij geld af voor wat geen brood is en uw *vermogen* voor wat niet verzadigen kan?...Neigt uw oor en komt

tot Mij; hoort, opdat uw ziel leve;...” (Jes. 55:1-3, cursivering zelf toegevoegd). Deze tekst biedt de oplossing voor het probleem van de jongste zoon: geld had hij niet meer en zijn vermogen was verdwenen, als sneeuw voor de zon. God vraagt ons niet om onze behoudenis te kopen met geld, want daarvoor is de losprijs voor ons leven veel te hoog en voor altoos ontoereikend (Psalm 49:8-10), maar God vraagt ons om terug te keren van de heilloze weg (bekering), en de weg te gaan naar het huis van de Vader, en die Weg is de Here Jezus.

De jongste zoon heeft de meedogenloosheid van de wereld ervaren en neemt zich voor om zijn gehele schuld te belijden voor de vader. “Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheden” (1 Joh. 1:9). De jongste zoon beseft dat hij al zijn rechten als zoon heeft verspeeld en neemt genoeg met de positie van een dagloner. Als wij bereid zijn dezelfde, nederige positie in te nemen, dan is dat de eerste stap op de weg tot behoud. Als wij bereid zijn om ons te vernederen onder de machtige hand Gods, dan zal Hij ons ook verhogen op zijn tijd (1 Petr. 5:6). We moeten dus niet, zoals de jongste zoon, vooruit grijpen op de beloften.

Met de gezindheid van een verloren zondaar, die beseft dat hij al blij zou mogen zijn dat hij in leven mag blijven door het brood des levens dat in het huis van zijn vader *in overvloed* is (vs. 17), keert hij terug naar huis, nee, niet alleen naar huis, maar hij keert bovenal terug naar zijn vader! De jongste zoon beseft dat ondanks zijn zondige verleden er thuis nog steeds een vader is die op hem wacht.

De Here Jezus vertelde deze gelijkenis aan de Farizeeën en Schriftgeleerden, d.w.z. aan de mannen die de Schriften kenden en daarom konden weten wat de profeet, die o.a. het oordeel aankondigde over Israël en Juda, gezegd had: “En Ik had gedacht dat gij Mij zoudt noemen: Mijn Vader, en dat gij u van Mij niet zoudt afkeren” (Jer. 3:19), maar zij wilden niet luisteren.

De jongste zoon toont ons wat in zijn hart was: een besef van grote schuld. Maar er wordt ons hier nog iets getoond, n.l. wat in het hart van de vader was. Er staat: “En toen hij nog veraf was, zag zijn vader hem en werd met ontferming bewogen. En hij liep hem tegemoet, viel hem om de hals en kuste hem.”

Toen hij nog veraf was, zag zijn vader hem.... Terwijl zijn zoon een leven leidde van overdaad in de wereld, stond zijn vader elke dag op de uitkijk om te zien of zijn zoon al terugkwam. Elke dag opnieuw stond die vader daar in de verte te turen, in de hoop dat hij zijn zoon terug mocht zien; **Zo is onze Vader!** “Zou Ik een welgevallen hebben aan de dood van de goddeloze? luidt het woord van de Here HERE. Niet veeleer hieraan, dat hij zich bekere van zijn wegen

en leve? Want Ik heb geen welgevallen aan de dood van wie sterven moet, luidt het woord van de Here HERE; daarom bekeert u, opdat gij leeft.”(Ez. 18:23,32)

Onze Vader verlangt ernaar dat wij, verloren zondaren, tot Hem terugkeren. Waarom? Omdat Hij ook aan ons, die

- te dien tijde zonder Christus waren,
- uitgesloten waren van het burgerrecht van Israël,
- vreemd waren aan de verbonden der belofte,
- zonder hoop en zonder God in de wereld,

dichtbij Zich wilde brengen, door het bloed van Christus (Ef. 2:12,13).

De vader werd niet boos, en overlaadde de jongste zoon niet met verwijten en wees hem ook niet de deur, nee, *de vader werd met ontferming bewogen!* Dat had de profeet al eerder opgemerkt toen hij schreef: “Daarom verlangt de Here ernaar u genadig te zijn en daarom zal hij Zich verheffen om Zich over u te *ontfermen*,...”(Jes. 30:18)

Toen de vader zijn jongste zoon in de verte zag, liep hij uit, hem tegemoet; hij kon niet wachten totdat zijn zoon het huis bereikt had. Wat een vreugde zal dat voor de vader zijn geweest en hij toonde die vreugde ook: hij viel zijn zoon om de hals en kuste hem! Zo is er ook blijdschap bij de engelen Gods over één zondaar, die zich bekeert (Luc. 15:10).

Na zoveel liefdebetoon van de vader, kan de jongste zoon niet langer zwijgen en belijdt hij dat hij niet alleen tegen zijn aardse vader heeft gezondigd, maar ook tegen de hemel; hij toont een diep schuldbesef en geeft aan dat hij het niet meer waard is om nog langer een zoon van zijn vader te zijn. Maar is dat ook in overeenstemming met de wil van de vader? Zou het de bedoeling zijn dat de teruggekeerde zoon de positie van een slaaf zou innemen? Is het ook met ons zo dat, omdat wij zijn teruggekeerd van onze weg van schuld en zonde, de Vader van onze Here Jezus ons de positie van een slaaf heeft gegeven? Of, zoals weleens gezegd wordt, wij al blij zouden mogen zijn als ons een plaatsje ‘achter in de hemelzaal’ gegeven zou worden? Is dat wat de Vader ons wil geven? Doen wij daarmee niet ontzettend tekort aan het werk dat de Here Jezus op het kruis heeft volbracht? Hij heeft ons lief en ons uit onze zonden verlost door zijn bloed - én Hij heeft ons tot een koninkrijk, tot priesters voor zijn God en Vader gemaakt - Hem zij de heerlijkheid en de kracht tot in alle eeuwigheden! Amen. (Op. 1:5,6). En alsof dat nog niet genoeg is zegt Paulus: “Want gij hebt niet ontvangen een geest (kleine letter) van slavernij om opnieuw te vrezan, maar gij hebt ontvangen de Geest (grote letter) van het zoonchap, door welke wij roepen: Abba, Vader. Die Geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn” (Rom. 8:15,16). We zijn, door de Here Jezus, tot koningen, priesters, zonen en kinderen gemaakt! Want God heeft ‘in de

volheid van de tijd zijn Zoon uitgezonden,..., opdat wij het recht van zonen zouden verkrijgen'. En om deze positie van het zoonschap te bevestigen, heeft God vervolgens óók nog eens 'de Geest van zijn Zoon uitgezonden in onze harten, Die roept: Abba, Vader! Gij zijt dus niet meer slaaf, maar zoon en indien gij zoon zijt, dan zijt gij ook erfgenaam door God' (Gal. 4:4-7). En dat is eigenlijk het schijnbaar onbegrijpelijke, dat we niet alleen verlost zijn van onze zonden, maar daarnaast nog zoveel meer ontvangen hebben; onze zonden zijn weggenomen en God heeft ons daarvoor in de plaats ons oneindig veel voorrechten gegeven.

"Wat zullen wij dan van deze dingen zeggen? Als God vóór ons is, wie zal tegen ons zijn? Hoe zal Hij, die zelfs zijn eigen Zoon niet gespaard, maar voor ons allen overgegeven heeft, ons met Hem ook niet alle dingen schenken?"(Rom. 8:31,32) Onze Vader wil geen slaven in zijn huis maar zonen, die gelijkvormig zijn aan het beeld van zijn eigen Zoon, de Here Jezus (Rom. 8:29); het huis van de Vader wordt straks niet gevuld met slaven, maar met kinderen.

Toen de jongste zoon was teruggekeerd naar zijn vader, hoefde hij niet zijn hele voorgenomen schuldbelijdenis uit te spreken. Hij had ook nog willen zeggen: 'stel mij gelijk met een van uw dagloners' maar het was niet nodig dat hij deze woorden zou spreken, want de vader had andere plannen met hem (en ook met ons). De vader laat:

- het beste kleed halen en hem aantrekken,
- een ring aan zijn hand doen,
- schoenen aan zijn voeten doen.

Het beste kleed.

Wat is *het beste kleed*? In de Hof van Eden dachten Adam en Eva voor God te kunnen verschijnen in een schort van vijgenbladeren, maar dat was niet wat God accepteerde. Er moest een offerdier geslacht worden en met de vellen daarvan werden zij door God bekleed. Voor ons is *het beste kleed* dat wij kunnen aantrekken, datgene wat God ons aanreikt in hét Offerlam: Jezus Christus. Als wij geloven dat de Here Jezus voor ons is gestorven, worden wij door God bekleed met Christus, en zijn we een zoon van de Vader geworden. Paulus schrijft daarover: "Want gij zijt allen zonen van God, door het geloof, in Christus Jezus. Want gij allen, die in Christus gedoopt zijt, hebt u met Christus bekleed" (Gal. 3:26,27) en dat is *het beste kleed*! We moeten dat kleed echter wel aantrekken, want alleen weten dat dit het beste kleed is, is niet voldoende. Daarom: "Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus." (Hand.2:38)

Een ring aan zijn hand.

Een ring heeft geen begin en geen einde en spreekt daardoor van oneindig-

heid en van eeuwigheid. Bij een huwelijk doen de huwelijkspartners elkaar een ring aan de vinger en drukken daarmee symbolisch uit, dat ze voor altijd bij elkaar behoren, *totdat de dood hen scheidt*. Maar als wij komen tot de Vader, scheidt de dood ons niet meer, “Want ik ben verzekerd, dat *noch dood* noch leven, noch engelen *noch machten*, noch heden noch toekomst, noch krachten, noch hoogte noch diepte, noch enig anders scepseel ons *zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Here*.” (Rom. 8:38,39, cursivering zelf toegevoegd)

Schoenen aan zijn voeten.

Toen God Zich bij de berg Horeb aan Mozes openbaarde, kreeg hij de opdracht om de schoenen van zijn voeten te doen, omdat hij op heilige grond stond, immers: God was daar aanwezig. De jongste zoon wordt nu juist voorzien van schoenen; hij mocht ervaren dat het evangelie van de behoudenis (Ef.1:13) verder moest worden doorgegeven. De Here Jezus had zijn discipelen aanvankelijk ook zonder sandalen uitgezonden (Luc. 22:35), maar zij moesten, na zijn hemelvaart, het evangelie gaan verbreiden in de wereld (Mat. 28:19) en zo, “de voeten geschoeid met de bereidvaardigheid van het evangelie des vredes” (Ef. 6:15) de vrede van God bekendmaken. Er staat voor degene die tot geloof komt niet een toornende God te wachten, maar een Vader, die in liefde de verloren zondaar in zijn armen sluit.

Vervolgens wordt er een feestmaal aangericht en wordt het gemeste kalf geslacht, omdat de jongste zoon, *die dood was* weer levend was geworden (Ef. 2:5). De jongste zoon *was verloren en is gevonden*. Deze woorden zegt de vader ook nog eens tegen de oudste zoon (vs. 24,32).

De oudste zoon toonde een heel ander gedrag toen hij zag dat zijn jongere broer de weg tot de vader weer had terug gevonden. De oudste zoon werd boos en wilde het huis van de vader niet binnengaan; hij begint de zonden van zijn broer voor de ogen van de vader te schilderen. Deze zoon had niet begrepen wat de profeet voorheen had geschreven: “Hij zal Zich wederom over ons *ontfermen*, Hij zal onze ongerechtigheden vertreden. Ja, Gij zult al onze zonden werpen in de diepten der zee.” (Micha 7:19, cursivering zelf toegevoegd) De oudste zoon is in deze gelijkenis een beeld van Israël dat meent zichzelf met de Vader in het reine te kunnen brengen door de werken en de wet, hij zegt: “nooit heb ik uw gebod overtreden”.

De jongste zoon wordt meestal als de ‘verloren zoon’ aangemerkt en de tekst geeft daartoe ook aanleiding, maar is de term ‘verloren zoon’ eigenlijk niet méér van toepassing op de oudste zoon, d.w.z. Israël?

In de wet had God tot Mozes gesproken hoe er gehandeld moest worden

wanneer een zoon zich had misdragen. Er staat: "Wanneer een man een weerbarstige, weerspannige zoon heeft, die naar zijn vader en moeder niet wil luisteren, en hun niet gehoorzaamt, hoewel zij hem tuchtigen, dan zullen zijn vader en moeder hem grijpen en naar de oudsten van zijn stad brengen, in de poort van zijn woonplaats, en zij zullen tot de oudsten van zijn stad zeggen: Deze zoon van ons is weerbarstig en weerspannig, hij wil naar ons niet luisteren, hij is een *doorbrenger* en een drinker. Dan zullen alle mannen van zijn stad hem stenigen, zodat hij sterft. Zo zult gij het kwaad uit uw midden wegdoen; geheel Israël zal dit horen en vrezen." (Deut. 21:18-21, cursivering zelf toegevoegd.)

De oudste zoon wijst zijn vader erop hoe zijn jongste zoon zich gedragen (misdragen) heeft, als een *doorbrenger*, en de bijbehorende straf is duidelijk: steniging! Maar met de komst van de Here Jezus is er een verandering gekomen; Hij heeft bij zijn eerste optreden in de synagoge van Nazareth woorden van *genade* gesproken (Luc. 4:22). Hij was niet gekomen om te oordelen maar om te behouden (Joh. 12:47) en niet om te stenigen (Joh. 8:2-11). Dat onderwijs gaf Hij in deze gelijkenis aan de Farizeeën en Schriftgeleerden, die wisten hoe er volgens de wet met een weerspannige zoon gehandeld moest worden. Maar "de wet is door Mozes gegeven, de genade en de waarheid zijn door Jezus Christus gekomen" (Joh.1:17) en "wij zijn niet onder de wet, maar onder de genade" (Rom. 6:14) en dat wil Hij door deze gelijkenis ook ons leren.

De oudste zoon spreekt tot de vader niet over *mijn broer*, maar spreekt denigrerend over *die zoon van u*. De genade, die ook voor hem (Israël) bestemd is, wordt door hem niet opgepakt; hij wilde niet het huis van de vader binnen gaan.

De Here Jezus sprak deze woorden tot de Farizeeën en de schriftgeleerden (vs. 2) om hen te wijzen op hun hooghartige houding. Hij had in een andere kwestie tegen deze betweters gezegd: "Maar wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij sluit het Koninkrijk der hemelen toe voor de mensen. Immers, gij (de oudste zoon) gaat er niet binnen, en die trachten binnen te gaan (de jongste zoon) laat gij niet toe daarin te komen."(Matth. 23:13)

De Bijbel geeft nog meer onderwijs over een Zoon die het huis van zijn Vader verliet en de wereld introk, maar dat is geen gelijkenis maar is werkelijkheid geworden. Maar zijn gedrag was zo geheel anders dan de twee zonen uit deze gelijkenis; *het is de geschiedenis van de 'Eniggeboren Zoon'*. Hij verliet het huis van zijn Vader, niet om zijn vermogen in deze wereld voor eigen genoegen op te maken, maar Hij gaf zijn vermogen weg aan verloren zondaren, die daardoor rijk werden terwijl Hijzelf daardoor arm werd. "Gij kent immers de genade van onze Here Jezus [Christus], dat Hij om uwentwil arm is geworden, terwijl Hij rijk was, opdat gij door zijn armoede rijk zoudt worden...Hij heeft uitgedeeld, aan de armen gegeven..." (2 Kor. 8:9 en 9:9).

De jongste zoon was, zolang hij nog geld had, een gevierd man in deze wereld, maar van de Here Jezus staat geschreven: "Hij was in de wereld, en de wereld is door Hem geworden, en de wereld heeft Hem niet gekend" (Joh. 1:10).

De jongste zoon verliet het huis van de vader alleen en keerde er ook alleen weer terug; de Here Jezus verliet het huis van de Vader ook alleen, maar neemt er velen mee terug naar het huis van de Vader. "In het huis mijns Vaders zijn vele woningen -anders zou Ik het u gezegd hebben -want Ik ga heen om u plaats te bereiden; en wanneer Ik heen gegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben" (Joh. 14:2,3). Dan zal Hij zeggen: "Ziehier ik en de kinderen, die God mij gegeven heeft" (Hebr. 2:13^b)

De jongste zoon trok als een rijk man de wereld in en had aanzien, maar van de Here Jezus staat dat Hij *zichzelf ontledigd heeft, en de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen* (Fil. 2:7).

De Here Jezus is de Eniggeboren Zoon van de Vader en hoefde dus zijn erfenis met niemand te delen; er waren immers geen mede-erfgenamen. Hij kon als enige zeggen tot de Vader: "al het mijne is het uwe en het uwe is het mijne" (Joh. 17:10), alles kwam Hem toe, maar dat was niet wat Hij wilde. Bij de gesprekken aan het avondmaal zei Hij tot zijn discipelen: "En Ik beschik u het Koninkrijk, gelijk mijn Vader het Mij beschikt heeft..." (Luc. 22:29); Hij kwam om zijn erfenis te delen met verloren zondaren die Hem lief hadden gekregen. Hebt u de Here Jezus ook lief? Dan mag u zich toerekenen wat de apostel ons zegt: "...gij hebt ontvangen de Geest van het zoonschap, door welke wij roepen: Abba, Vader. Die Geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn. Zijn wij nu kinderen, dan zijn wij ook erfgenamen: erfgenamen van God en mede-erfgenamen van Christus" (Rom. 8:15-17, cursivering zelf toegevoegd)

Er is nog één moeilijkheid en dat is dat een erfenis pas van kracht wordt en uitgekeerd wordt, als de erflater is overleden. De Bijbel zegt daarover: "Want waar een testament is, moet noodzakelijk van de dood van de erflater melding gemaakt worden; een testament toch wordt alleen van kracht, indien er iemand gestorven is, daar het nog geen gevolg heeft, zolang de erflater leeft" (Hebr. 9:16,17). Van de Here Jezus mogen we zeggen wat de vader uit de gelijkenis zei: 'Hij was dood en is levend geworden'. Paulus zegt daarover: "Christus Jezus is de gestorvene, wat meer is, de opgewekte." (Rom. 8:34) Door zijn dood aan het kruis, is de erfenis van kracht geworden en zijn wij met Hem, de oorspronkelijk enige Erfgenaam, nu mede-erfgenamen geworden. De Here Jezus, die kon zeggen dat alles wat de Vader toebehoorde ook Hem toebehoorde, is door zijn dood ook de Erflater geworden.

Bent u al op reis, vanuit de wereld, naar het huis van de Vader?

~~~~~

Het evangelie der heerlijkheid van Christus

Die woorden heeft Paulus in 2 Kor. 4:3,4 geschreven: "Indien dan nog ons evangelie bedekt is, is het bedekt bij hen, die verloren gaan, ongelovigen, wier overleggingen de god dezer eeuw met blindheid heeft geslagen, zodat zij het schijnsel niet ontwaren van het evangelie der heerlijkheid van Christus, die het beeld Gods is."

In het derde hoofdstuk van die brief stelde de apostel de wet die God bij de Sinai gegeven heeft tegenover de bediening in het evangelie van Jezus Christus, waarbij hij van de wet schreef, dat "de letter" doodt, maar van de Geest dat Hij levend maakt.

De uitdrukking "de letter doodt" wordt dikwijls verkeerd gebruikt, alsof de bedoeling daarvan is, dat men niet alles in de Bijbel letterlijk of nauwkeurig moet nemen. Dat is echter niet wat de apostel bedoelde. Hij bedoelde met "de letter" de wet die bij de Sinai aan Israël is gegeven. Die "letter" (de wet dus) eist van de mens gehoorzaamheid.

Wie aan de eisen van de wet zou voldoen, zou daardoor leven. Maar aangezien niemand de wet kan volbrengen, volgt daarop de dood en niet het leven. De letter (van de wet) doodt dus.

In Exodus 34 lezen we dat de huid van het gezicht van Mozes straalde toen hij van de berg Sinai was afgedaald. Daarover schreef Paulus in 2 Korinthe 3 dat de bediening van de dood (de wet) die met letters op stenen gegraveerd was, met heerlijkheid begon. Hij vervolgde dat met de opmerking dat de bediening van de Geest dan nog veel meer in heerlijkheid moet bestaan: "Want indien de bediening die veroordeling brengt heerlijkheid was, veel meer is de bediening, die rechtvaardigheid brengt, overvloedig in heerlijkheid." (Hfdst. 3:9)

De wet moest wel veroordelen aangezien niemand in staat is de wet te volbrengen. Maar het evangelie der heerlijkheid van Christus leidt tot rechtvaardiging en tot de kennis der heerlijkheid van God in het aangezicht van Jezus Christus. (2 Kor. 4:6)

Wat is dan dat evangelie der heerlijkheid van Christus? Het is de blijde boodschap, dat Christus die onze zonden droeg en voor ons tot zonde is gemaakt, door God is opgewekt en verheerlijkt. Dat toont aan dat door het oordeel dat aan Hem is voltrokken, aan de eis van Gods gerechtigheid met betrekking tot de zonden die Hij droeg, volkomen is voldaan. Ja, nog meer, God is in dat werk van Christus uitermate verheerlijkt en heeft ook zijn Zoon verheerlijkt en Hem de naam gegeven die boven alle namen is.

En dan komen wij en zingen “Och, of wij uw geboôn volbrachten, gena o hoogste Majesteit...” Wat bedoelen we met die woorden? Menen we alsnog de wet te moeten of kunnen volbrengen of denken we dat we daarmee op gepaste wijze aan onze dankbaarheid uitdrukking geven? Menen wij dat de Here op de Sinai de wet heeft gegeven opdat Israël daardoor dankbaarheid tegenover God zou kunnen betonen?

Dat is dan een grote denkfout. Zij waren na de doortocht door de Rode Zee tot de berg Sinai telkens ontevreden geweest en hadden zelfs terugverlangd naar Egypte. En toen de Here hen bij de Sinai op zijn trouw gewezen heeft en van hen gevraagd heeft, dat zij Hem zouden gehoorzamen en zijn verbond zouden houden, antwoordde al het volk “Al wat de Here gesproken heeft, zullen wij doen”. (Ex.24:7)

Het bleek dat zij zichzelf niet kenden en hun ongeloof en ondankbaarheid totaal vergeten hadden. Daarop gaf de Here hun de wet, die zij nooit gehouden hebben. Reeds voor de tafelen van de wet bij het volk gebracht waren, hebben zij een gouden kalf gemaakt.

Stefanus heeft tegen de Joodse raad gezegd: “...gij die de wet ontvangen hebt op beschikking van engelen, doch haar niet hebt gehouden”. (Hand. 7:53)

In Gal 3:19 heeft Paulus geschreven: “Waartoe dient dan de wet? Om de overtredingen te doen blijken is zij erbij gevoegd, totdat het zaad zou komen, waarop de belofte sloeg...” De wet kende dus een TOTDAT. In 1 Tim. 1:9 wordt duidelijk gezegd dat de wet niet bedoeld is voor rechtvaardigen, maar voor halsstarigen, zondaars, goddelozen, onheiligen, vader- en moedermoordenaars, hoereerders, meinedigen enzovoort.

In Handelingen 15 vinden we de beslissing met betrekking tot de vraag of bekeerde mensen uit de volken besneden moesten worden en de wet van Mozes moesten onderhouden. De beslissing vinden we in vers 28 en 29, dat die gelovigen niet verplicht mochten worden om dat te doen.

We moeten ons niet vergissen en denken dat een christen kan leven naar eigen goeddenken. Christenen behoren als eigendom aan hun Verlosser toe, Jezus Christus. Hem gehoorzamen betekent niet leven in allerlei zonde. Maar ook Henoach, Noach, Abraham, Melchizedek en Job leefden niet in allerlei zonden. Zij hadden als alle mensen een geweten en wisten wat goed en kwaad is, zoals ook wij dat weten. De wet is eeuwen na hen gegeven en niet aan alle mensen, maar aan Israël. Laten ons de Here Jezus volgen en op zijn wegen en woorden letten. Dan staan we op het niveau dat de Here voor de gelovigen bedoelt.

~~~~~